

**Міністерство освіти і науки України
Державний заклад «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»**

МУЗИЧНА ТА ХОРЕОГРАФІЧНА ОСВІТА В КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

МАТЕРІАЛИ І ТЕЗИ

Т. 1

**XI Міжнародної науково-практичної конференції
молодих учених та студентів
24-25 жовтня 2025 року, Одеса**

MUSIC AND CHOREOGRAPHY EDUCATION IN THE CONTEXT OF SOCIETY'S CULTURAL DEVELOPMENT

**A collection of scientific works based on the materials of the XI International Scientific and
Practical Conference of Young Scientists and Students, Odesa, 2025**

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені К. Д. УШИНСЬКОГО»

**МУЗИЧНА ТА ХОРЕОГРАФІЧНА ОСВІТА
В КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНОГО
РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА**

**Матеріали і тези XI Міжнародної конференції
молодих учених та студентів
(24-25 жовтня 2025 р.)**

1 том

ОДЕСА 2025

УДК: 37+78+792.8+008-021.1

**Музична та хореографічна освіта в контексті культурного розвитку
суспільства.** Матеріали і тези XI Міжнародної конференції молодих учених
та студентів (Одеса 24-25 жовтня 2025 р.). — Т.1. — Одеса: ПНПУ імені
К. Д. Ушинського, 2025. — 237 с.

Рекомендовано до друку вченою радою Державного закладу
«Південноукраїнський національний педагогічний університет імені
К. Д. Ушинського». Протокол № 6 від 27.11.2025 р.

Рецензенти:

Мартинюк Тетяна Володимирівна, доктор мистецтвознавства, професор,
завідувач кафедри-професор кафедри мистецьких дисциплін і методик
навчання Університету Григорія Сковороди в Переяславі;

Білова Наталія Костянтинівна, кандидат педагогічних наук, професор,
професор кафедри теоретичної, музично-інструментальної та вокальної
підготовки, Державний заклад «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського».

Матеріали і тези друкуються в авторській редакції.

Технічний редактор Ірина ЛЕВИЦЬКА

3.Yeremenko O. Chinese Piano Art: Historical Prerequisites for Formation and Development. *Музикознавча думка Дніпропетровщини*, 28(1), 2025. Р. 324-338. <https://doi.org/https://doi.org/10.33287/222496>

Анна БРАШОВАН,

здобувачка другого (магістерського)
рівня вищої освіти,
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені
К. Д. Ушинського»

Науковий керівник: доктор
мистецтвознавства, професор С. В. Шип

УКРАЇНСЬКА ПАТРІОТИЧНА ПІСНЯ – ЖАНРОВІ ОЗНАКИ ТА ПЕДАГОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ

Метою даної статті є всебічне дослідження історичних передумов, художньо-естетичних особливостей та суспільного значення української історичної пісні як відображення народної пам'яті, духовних цінностей і патріотичних ідеалів. **Методи дослідження.** У процесі роботи використано комплекс історико-порівняльних, текстологічних, культурологічних та музично-аналітичних методів, що дозволяють глибше осмислити природу історичної пісенності, її жанрову специфіку та роль у формуванні національної свідомості. **Наукова новизна** полягає у спробі комплексного розгляду історичної пісні як синкретичного феномену, що поєднує у собі літературну, музичну й історичну складові, а також у висвітленні процесу її еволюції від давньоруських билин до козацьких, стрілецьких і повстанських пісень.

Ключові слова: історична пісня, думи, козацький епос, фольклор, національна ідентичність, патріотична свідомість.

Актуальність теми дослідження. Українська історична пісня є важливою складовою культурної пам'яті нації, що формувала духовну єдність поколінь і відігравала значну роль у збереженні національної самосвідомості. В умовах сучасних історичних викликів звернення до фольклорної спадщини набуває особливої ваги, оскільки саме через неї передаються традиції, моральні орієнтири та почуття приналежності до українського народу.

Аналіз досліджень і публікацій. Питання вивчення українських історичних пісень неодноразово порушувалися в працях як українських, так і зарубіжних учених. Їх увага зосереджувалася на проблемах походження жанру, його еволюції, поезики та художньої структури. Значний внесок у розвиток наукових досліджень зробили М. Гоголь, І. Срезневський, а також пізніші дослідники, які розглядали фольклор як важливе історичне джерело, що формує національну свідомість.

Виклад основного матеріалу.

Найперші згадки про існування історичних пісень сягають XII–XIV століть. Давні рукописні пам'ятки середньовічної доби дозволяють припустити, що подібні твори побутували ще у попередні епохи. Дослідження епічної традиції варто розпочинати з XI століття, адже вже тодішні літописці активно користувалися усною народною творчістю як достовірним історичним джерелом [11]. Давньоруські літописці часто зверталися до стародавніх билин — героїчних епічних пісень про подвиги народних богатирів. Ці билини Київської Русі мають очевидні паралелі з козацькими думами, адже структурна побудова та художня організація українських історичних пісень і дум формувалися під впливом епічно-поетичної дружинно-лицарської традиції, найвищим взірцем якої є «Слово о полку Ігоревім». Ця літературна пам'ятка світового значення вважається своєрідним прообразом української думи XII століття, що перегукується з невольницькими псалмами козацької доби [4]. Автор «Слова о полку Ігоревім», описуючи героїчне минуле наших предків, широко використовував народнопоетичні мотиви, елементи усної творчості, притаманні епічним жанрам [2].

Відомості про українську мову, поезію та записи народних пісень збереглися і в давніх чеських та польських джерелах. Найдавнішим записом української народної пісні вважається староукраїнська історична балада про Стефана-воєводу — «Дунаю, Дунаю, чому смутен течеш», що була занотована у граматиці XVI століття чеського вченого Яна Благослава (1523–1571) [8]. Українська пісенна традиція користувалася популярністю і в Польщі: уривки українських пісень часто наводилися у листах шляхти до короля, а також потрапляли до літописної та художньої літератури XVI–XVII століть.

Термін «історична пісня» увійшов у науковий обіг у 30-х роках XIX століття. У статті «Про малоросійські пісні» Микола Гоголь уперше заговорив про історизм української народної творчості, наголошуючи на її реалістичному характері, але спочатку надавав поняттю «історична пісня» надто широкого змісту.

Згодом він уточнив, що цей термін позначає лише ті пісні, які відтворюють конкретні історичні події або реальних осіб: «Пісні малоросійські можуть цілком називатися історичними, тому що вони не відриваються ні на мить від життя і завжди відповідають тодішньому стану почуттів» [3].

Вагомим внеском у розвиток фольклористики став альманах Ізмаїла Срезневського «Запорожская старина», у якому було вміщено значну кількість історичних пісень і дум. Учений опублікував матеріали, зібрані протягом семи років, а також тексти, надіслані йому знайомими. У виданні подано вступ, історичні довідки, коментарі до текстів, що свідчило про прагнення систематизувати фольклорні джерела. Срезневський звернув особливу увагу на усну народну творчість бандуристів як на джерело пізнання історії й побуту

українського народу. Порівнюючи думи та пісні, він зазначав, що у думах бракує тієї безпосередності й внутрішнього полум'я, яке властиве народній пісні, а отже, саме в піснях відбилася щира лірика запорозького духу. Таким чином, І. Срезневському належить одна з перших спроб наукового визначення історичної пісенності [6].

Отже, українські народні історичні пісні отримали високу оцінку з боку дослідників XVIII–XIX століть. Цей період став початком активного збирання, систематизації й аналізу жанрової специфіки дум і пісень, окреслення їхніх тематичних ознак та історико-хронологічної класифікації. Завдяки цим працям було започатковано вивчення українського епосу як цінного історичного джерела.

У радянський період вивчення усної поетичної спадщини зазнавало ідеологічних обмежень, проте з набуттям Україною незалежності відродився науковий інтерес до історичних пісень як відображення суспільних процесів та колективної пам'яті. Вони знову почали розглядатися як художній вираз народного розуміння подій і соціально-визвольних рухів, як форма збереження ідентичності нації.

Історичні пісні — це насамперед поетичний літопис страждань і боротьби України. Народні тексти зберегли пам'ять про біль і втрати, але водночас — про незламність духу. У пісні «Зажурилась Україна» передано глибокий смуток поневоленого краю, який потерпає від ворожих нападів [7]. Створення образів героїв-захисників Батьківщини — одна з головних рис українських історичних пісень. Козаки, змальовані в народній творчості, — це уособлення мужності, честі й відданості рідній землі [7].

Козацькі пісні відзначаються багатством змісту, високим емоційним напруженням і поетичною виразністю. Їм притаманна гармонія між реалістичним зображенням подій і символічно-метафоричним мисленням. Центральний персонаж цих творів — сміливий воїн, який без вагань віддає життя за свободу Батьківщини [1].

Стрілецькі пісні — це унікальний пласт української культури XX століття, який відбиває національно-патріотичне піднесення народу під час Першої світової війни. Вони об'єднують літературні, професійно-музичні й фольклоризовані твори, що набули народного звучання [19]. У пісні «Ой видно село, широке село під горою» оспівується мужність січових стрільців, їхня готовність до боротьби за рідну землю [20].

Повстанські пісні 1940–1950-х років стали продовженням традиції козацького героїчного епосу. Вони з’явилися в часи національно-визвольних змагань і стали відгуком на події, що сколихнули всю Україну. Мотив самопожертви, звернення до Божої Матері, єднання з природою та зброєю — усі ці художні засоби мають глибокі корені в стародавній фольклорній традиції [10]. Повстанські марші утверджували пам’ять про предків, продовжували духовну лінію козацької доблесті, відображаючи незламну волю до боротьби [10].

Народна пісня загалом — це один із найдавніших видів музичної творчості, що існує з часів античності. Вона супроводжувала працю, обряди, свята, передавалася усно від покоління до покоління. Через народну пісню зберігалися звичаї, моральні цінності, історична пам’ять, а також виховувалися почуття любові до рідної землі [9]. В українських народних піснях відображено національний дух, побут, ментальність та прагнення до свободи [22].

Українські історичні пісні формують цілісну систему народного світобачення, у якій поєднуються міфологічні уявлення, історична пам’ять і духовна ідентичність. Вони виступають важливим чинником збереження національної самобутності навіть у періоди втрат і випробувань [15; 16]. Через фольклор українці зуміли передати своє уявлення про героїзм, честь і боротьбу за правду [14; 16].

Козацька героїка, самодіяльна музика й кобзарське мистецтво суттєво вплинули на професійну композиторську творчість. Прикладом цього є опера С. Гулака-Артемовського «Запорожець за Дунаєм» (1862), яка стала символом поєднання козацьких традицій із новими художніми пошуками українських митців. Не менш вагомим є внесок М. Лисенка, котрий у своїх операх «Тарас Бульба», «Енеїда» та численних обробках народних пісень утвердив ідею національного духу та героїзму [21].

Українські народні історичні пісні можна розглядати як особливу форму національної пам’яті, яка зберігає й передає у символічній формі уявлення про минуле. Герої таких творів — це не лише конкретні історичні постаті, а й збірні образи, які стають уособленням народу та його боротьби. Втрата еліти, нищення мови та культури, заборони й репресії не змогли зламати українську ідентичність — вона законсервувалася у фольклорі, що виступив своєрідним кодом національного виживання.

Таким чином, історичні події не лише впливали на зміст українських пісень, а й визначали їхню жанрову різноманітність та художню образність. Кожна епоха народжувала власний пласт пісенності, але всі вони творили єдине ціле — неперервну лінію розвитку патріотичної пісенної традиції, яка стала основою для подальшої професійної композиторської творчості.

На зламі XIX–XX століть відбувся важливий процес переходу від усної народної традиції до професійної композиторської творчості. Народна пісня, яка протягом століть виконувала роль зберігача історичної пам'яті, стала живим відображенням боротьби українського народу за свободу та самостійність. У думах, козацьких і повстанських піснях формувався своєрідний «звуковий літопис», що передавав наступним поколінням ідеали героїзму, патріотизму та любові до рідного краю. Нові культурні та суспільні умови вимагали перетворення цієї традиції у форму, здатну відповідати естетичним вимогам часу та інтегруватися у професійне мистецтво.

Саме тому композитори другої половини XIX століття почали активно звертатися до фольклору, гармонізуючи народні мелодії для хорових, камерних та оркестрових жанрів. Народна інтонаційність поєднувалася з академічними принципами композиції, завдяки чому українська патріотична пісня набула нового, високохудожнього звучання. Така трансформація не знищувала автентичність народного співу, а навпаки — підносила його до рівня професійного мистецтва.

У XX столітті українська патріотична пісня зазнала глибоких змін під впливом історичних потрясінь, воєн і національно-визвольних рухів. Вона стала засобом самовираження та моральної підтримки народу, утверджуючи ідеї свободи, честі й гідності. Саме тоді сформувався окремий пласт воєнних, повстанських і визвольних пісень, у яких поєдналися елементи народного мелосу й професійної композиторської техніки.

Патріотичні мотиви міцно увійшли в освітній і культурний простір. Хорові колективи, шкільні ансамблі, аматорські студії активно використовували народні й авторські пісні як засіб виховання національної свідомості, патріотизму та духовності. Українська пісня продовжувала виконувати функцію «живої історії», допомагаючи молодому поколінню усвідомити своє культурне коріння та героїчну спадщину.

У сучасному суспільстві патріотична пісня зберігає спадкоємність традицій, водночас поєднуючи історичні мотиви із сучасними музичними стилями. Вона стала частиною медіапростору, популярної культури й громадянського життя, набуваючи нових форм вираження через телебачення, інтернет і соціальні мережі.

Такі пісні не лише відображають реалії часу, а й формують колективну свідомість, зміцнюють відчуття єдності та духовної сили нації.

Українська народна пісня посідає значне місце у пробудженні національної свідомості та духовної стійкості. У ній возвеличуються образи відваги й мужності захисників рідного краю. На основі фольклорних зразків можна простежити тяглість лицарських ідей, шляхетних поривань і високих моральних цінностей, у яких віддзеркалюється героїчне минуле українського

народу. Особливо це виявляється у народних творах, присвячених визвольним змаганням ХХ століття, що розповідають про боротьбу Української Повстанської Армії проти загарбників. Це переважно пісні про доблесть молодих, але незламних духом воїнів [17].

У час війни може здаватися, що пісня — не на часі, адже на передовій головне вижити та виконати бойове завдання. Проте навіть у найтяжчі моменти боротьби людині необхідно зберегти внутрішню рівновагу, а музика — один із найефективніших засобів емоційного та духовного відновлення. Пісня здатна зняти психологічну напругу, відновити віру, надати сенсу в умовах постійного стресу. Саме тому українська патріотична пісня, з її глибокою жанровою традицією, сьогодні набуває нового змісту й ваги — вона стає частиною морального та культурного спротиву.

Якщо до початку війни українські пісні переважно виконувалися для широкої цивільної аудиторії, то нині головним слухачем стають наші захисники й захисниці. Виконавці усвідомлюють відповідальність за вплив свого мистецтва, тому ретельно добирають репертуар, прагнучи не просто розважити, а зміцнити морально-психологічний і бойовий дух воїнів. Пісня стає елементом психологічної допомоги — вона знімає напруження, дає змогу висловити емоції, підтримує віру у справедливість боротьби.

Не кожна ситуація є доречною для музичного виступу, але справжній артист відчуває, коли його слово і пісня можуть стати потрібними. Часто саме через іронію чи жарт пісня допомагає посміятися над ворогом, підсилюючи впевненість захисників у власних силах. Водночас вона має важливий педагогічний потенціал: формує в слухачів почуття гідності, співпереживання, патріотизму, виховує любов до рідної землі. Таке мистецтво не лише розважає — воно навчає, надихає, єднає націю і підтримує віру у власну державу.

Виконавці, які виступають перед військовими або на благодійних концертах, фактично ведуть культурний фронт, спрямований на підтримку України у війні. Їхня творчість стає засобом виховання патріотичних почуттів не лише серед військових, а й серед молоді та широкої громадськості. Вона привертає увагу світової спільноти, утверджує любов до рідної землі, нагадує, що боротьба триває заради миру, свободи й гідності. Таким чином, українська патріотична пісня сьогодні є не просто жанром — це потужна форма культурної дії, духовна зброя, що зберігає пам'ять про сучасні події та формує цінності майбутніх поколінь.

Отже, українська патріотична пісня виступає унікальним феноменом, який поєднує в собі історичну тяглість і здатність до саморозвитку. Вона не лише зберігає національні традиції, а й сприяє їх оновленню, формує духовну єдність поколінь і продовжує бути одним із найдієвіших засобів виховання громадянської свідомості. Перспективи подальших досліджень полягають у

більш детальному аналізу сучасного пісенного репертуару, осмисленні впливу медійного середовища на формування нової хвилі патріотичної пісенності, а також у розробці педагогічних методик використання цих творів у виховному процесі дітей та молоді [11, 12].

Висновки:

Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що українська патріотична пісня є не лише художнім явищем, а й важливим носієм історичної пам'яті, національної ідентичності та морально-ціннісних орієнтирів народу. Вона формувалася впродовж століть як жива реакція суспільства на історичні виклики, війни, утиски й визвольні змагання. У своїй еволюції від народних історичних пісень і дум до професійної композиторської творчості та сучасних зразків авторської пісні українська патріотична пісенність зберігає незмінне ідейно-емоційне ядро — любов до Батьківщини, готовність до самопожертви та віру у духовну силу народу.

Аналіз засвідчив, що історичні пісні — це не лише художній літопис подій, а й засіб збереження колективної свідомості. Їхні образи формували уявлення про героїчне минуле, відтворювали морально-етичні норми суспільства, виховували в людях почуття обов'язку, честі, гідності. Народна пісенна творчість, зокрема патріотична, відіграла ключову роль у становленні української національної ідентичності, ставши об'єднуючим чинником у періоди політичного поневолення та духовних випробувань.

Подальший розвиток української патріотичної пісні у XX–XXI століттях показує її здатність до оновлення, жанрового синтезу та переосмислення історичних мотивів у сучасному контексті. Вона органічно поєднує традиційну мелодику, символіку, інтонаційну основу народної музики з елементами сучасних стилів і виконавських практик. Це зумовлює її особливу актуальність у період новітньої українсько-російської війни, коли пісня знову стала формою спротиву, способом самовираження, моральної підтримки й об'єднання суспільства.

Таким чином, патріотична пісня в українській культурі — це не лише мистецький феномен, а й духовна зброя, яка впродовж століть допомагала народу вистояти, зберегти гідність і віру в незалежну державу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Будянський Д. В. Риторичні засади української культури козацької доби / Д. В. Будянський // Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. - 2014. - № 5. - С. 44-53. - Режим доступу: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/dae68fc8-632b-4bb7-afdd-3b4cb51ae2d1/content>

2. Возняк М. Історія української літератури. – Т. І. – Львів, 1920. – С. 238-242.
3. Гоголь М.В. Твори в трьох томах. – Т. III. – Держлітвидав України. – К., 1952. – С. 394.
4. Дмитренко М. Українська фольклористика другої половини XIX століття: Школи, постаті, проблеми. – К.: Сталь. – 2004. – С. 233.
5. Дмитренко М. Український фольклор і глобалізація: проблема збереження генетичного коду // Фольклористичні зошити: Зб. наук. праць. — Вип. 10. — Луцьк, 2007. — С. 3–10. - Режим доступу: <https://nz.lviv.ua/archiv/2009-1-2/16.pdf>
6. Запорожская Старина. И.Срезневский. – Ч. I. – Харьков, 1833. – С. 15-16.
7. Історичні пісні – духовний скарб нашого народу, – читати шкільний твір на УкрЛібі. Бібліотека української літератури УкрЛіб. URL: <https://www.ukrlib.com.ua/sochin/printout.php?id=0&bookid=63> (дата звернення: 20.10.2025).
8. Кирчів Р. Донаукові зацікавлення українським фольклором та етнографією // Народна Творчість та Етнографія. – 2005. – № 1. – С. 66-67.
9. Костенко В. Народна пісня та музика українська: стислий огляд. Харків : Рух, 1928. 56 с.
10. Крамар Р. Козацькі мотиви в українських повстанських піснях. Регіональне і загальне в історії: Тези міжнародної наукової конференції, присвяченої 140-річчю від дня народження Д.І.Яворницького та 90-літтю XIII Археологічного з'їзду (9 листопада 1995 р.). Дніпропетровськ, 1995. — 328 с.
11. Кричківська Г. Зі словами вдячності кожному воїну Сил оборони України: сучасні пісні до Дня захисника. Освіторія Медіа. URL: <https://osvitoria.media/news/zi-slovamy-vdyachnosti-kozhnomu-voyinu-syl-oborony-ukrayiny-suchasni-pisni-do-dnya-zahysnyka> (дата звернення: 21.10.2025).
12. Любецька Ю. В. Анотація до творчого проєкту «І піснею усім я донесу: «Все буде Україна!», Рецензент: Невлов В. В. – Київ, 2024, стор. 47-49. URL: <https://elib.nakkkim.edu.ua/bitstream/handle/123456789/5860/ЮЛІЯ%20ЛЮБЕЦЬКА%20МАГІСТЕРСЬКИЙ%20ДИПЛОМ.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
13. Марченко М.І. Українська історіографія (з давніх часів до середини XIX). – К.: Вид-во Київського ун-ту. – 1959. – С. 23.
14. Попович М.В. Нарис історії культури України / М. В. Попович. – К. : АртЕк, 1999. – 724 с.
15. Сміт Ентоні Д. Національна ідентичність / Ентоні Д. Сміт. – К.: Основи, 1994. – 224 с.
16. Снігирьова Л. М. Фольклор у формуванні національної ідентичності. Science and Education a New Dimension. Philology, 2018. VI (43), Issue: 150. С. 53–55.

17. Сокіл Г. Героїка повстанських пісень // Народознавчі зошити. — 2023. — № 1. — С. 250-256.

18. Соціально-побутові пісні. Збірка. Київ, Видавництво художньої літератури «Дніпро», 1985, Упорядкування, вступна стаття та примітки О. М. Хмилевської, Художники: Гравюри Василь Перевальський та Анатолій Павленко, стор. 18 - 41.

19. Стрілецькі пісні. Мала Сторінка. URL: <https://mala.storinka.org/%D1%81%D1%82%D1%80%D1%96%D0%BB%D0%B5%D1%86%D1%8C%D0%BA%D1%96-%D0%BF%D1%96%D1%81%D0%BD%D1%96.html> (дата звернення: 20.10.2025).

20. Стрілецькі пісні. Упорядкування О. М. Кузьменко. Нотний матеріал підготували В. Коваль, Л. Лукашенко, ілюстрації Е. Козака, Наукове видання Національної Академії наук України, Львів, 2005, стор. 130 – 137

21. Чабаненко В.А. КОЗАЦЬКА ТЕМАТИКА В УКРАЇНСЬКОМУ ТА СВІТОВОМУ МУЗИЧНОМУ МИСТЕЦТВІ [Електронний ресурс] // Енциклопедія історії України: Т. 4: Ка-Ком / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. - К.: В-во "Наукова думка", 2007. - 528 с. URL: http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=DOP&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Kozacka_tematyka_v_mystectvi

22. Шершова Т. В. Пісня народна // Велика українська енциклопедія. URL: https://vue.gov.ua/%D0%9F%D1%96%D1%81%D0%BD%D1%8F_%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%BD%D0%B0 (дата звернення: 20.10.2025).

ЗМІСТ

Kisiel M.	
Pielęgnowanie dziedzictwa narodowego sztuki muzycznej w Polsce w kontekście transmisji międzypokoleniowej.....	4
Реброва О.	
Навчання через дослідження у контексті мистецької освіти.....	8
Русяєва М., Федорець М.	
Аксіологічний підхід у підготовці майбутніх викладачів мистецьких шкіл до формування музичної культури учнів.....	12
Гринчук І., Іздебська-Новіцька М., Крих Я.	
Укладання вокального і хорового репертуару: сучасні виклики.....	16
Зіневич Р.	
Сучасний український митець і його духовна місія (на прикладі творчості Владислава Горая).....	20
Рябуха С.	
Музична режисура у педагогічній практиці оперної студії.....	24
Гринчук І., Яременюк О., Томин І.	
Укладання репертуарних списків: методичний аспект.....	27
Брила М.	
Еволюція чардашу в сучасній сценічній хореографії.....	30
Feng Shichao	
表達手段作為藝術形象概念寶庫的屬性：方法論層面.....	33
Коваль С.	
Вплив воєнного стану на сучасне хореографічне мистецтво.....	35
Барановська І., Барановський Ю.	
Інтеграція народного інструментарію в освітній процес: методичні інновації навчання гри на сопілці та кларнеті.....	38
Лю Чжигу	
Вокально-педагогічний саморозвиток майбутніх викладачів: у пошуках теоретико-методологічних засад.....	41
Юй Ціцзя, Горожанкіна О.	
Розвиток етюду у фортепіанному мистецтві Китаю.....	44
Брашован А.	
Українська патріотична пісня – жанрові ознаки та педагогічний потенціал.....	47
Федорець М., Ван Ілун	
Кобзарське пісенне мистецтво як чинник становлення національної культури України.....	56
Самохіна С.	
Символіка прелюдії і фуги до мажор Й.-С. Баха з першого тому ДТК: до	